

ljudi iz Europe. — Pogostoma se sliši sedaj od strašnih požigov gojzdov na Francoskim, kar vladi veliko skerbí zavolj te razujzdanosti prizadene. — Ker se je v Parizu — kakor smo poslednjikrat povedali — jelo veliko govoriti, da misli Napoleon ljudovlado v cesarstvo premeniti, je dal Napoleon te dni razglasiti: „da on kaj taciga ne misli; če pa bi vunder potreba bilo, da bi se zgodilo, se bo zgodilo le, ako bojo dostojne deželne oblasti to sprožile in bo ljudstvo ta sprožek poterjilo; če bi ga tudi armada 10. majnika na Martovim polji za cesarja pozdravila, se vunder cesarstvo ne bo ne eno uro popred vstanovilo“.

Zastavica vganjena.

Vredništvo je prejelo 28 vganjk v 28. listu nanzanjene zastavice „Pirhi“; razun 3 so vsi zastavico vganili, ktera, kakor je 5 gospodov računoslowski dokazalo, se pa da na več načinov (viž) vganiti; tako nam je eden poslal 35 vganjk, drugi 20 itd.

Ker pa imamo „Drobtinice“ po zagotovilu v 28. listu tistimu podati, ki zastavico v nar prijetniši zlasti pesniški obliki vgame, gré darilo med mnogimi lepimi pesmicami, ki so nam jih nekteri gospodje poslali, po našim mnenju gosp. M. Valjavcu na Dunaji, ki je zastavico v sledeči povestici rešil.

Žegen.

(Vganka zastavice v 28. listu).

Stojé po tergu jerbaški
Po redu razpostavljeni,
Na prodaj v letih jérbasih
Je polno pirhov pisanih.
Meščanke ogledujejo
In pisanke kupujejo,
Se gnječijo, se drenjajo,
Po lepših pirhih segajo,
Da jutro mine, ino ni
Na tergu skoraj več ljudi;
Kmetice so prodale žé,
In nakupile si gospé.
Samó še tri sestricice,
Lepé, mladé kmetičice
Na tergu še prodajajo,
Za pirhe kupcov čakajo.

Naj starji njih je Micika,
Prelepa mlada deklica,
Prodaja pirhe belčike
Ko sneg lesketajoče se, —
Al beliši ko pirhi, njé
Je nepopačeno sercé.

Imé je srednji Uršika,
Je lepa mlada deklica,
Prodaja pa rudečike,
Ognjéne kakor rožice,
Ki v verticu precvetajo,
Prijeten duh razsévajo;
Al lepši kakor rožica
So nje nedolžne ličica.

Naj mlajši njih je Nežica
Prelepa, mlada deklica
Prodaja pirhe písane
Na višnjévo pomalane,
Kakor ko jasno je nebó,
In sije solncice topló,
Al jasniši so nje oči,
Čisteje solnce z njih plamí. —

Iz hiše ravno njim nasprot
Po tergu pride mlad gospod,
Popraša jih in govori
Tako prijaznih besedi:
»Kako je to, da vé samé
Prodale niste pirhov žé?
Al pozno v mesto ste prišle?
Al morda drugi uzrok je?«

Naj starji sestra govori
Tako spodobnih besedi:
»Gospod! že v mesto smo prišle,
Ko komej svitalo se je,
Al v cerkvi smo bilé doslej,
Ker je končano še le zdej;
Med tim smo terg zamudile,
Za pirhe kupce zgubile;
Prodale rade bi na moč
Ker jutri je velika noč,
Da žegna kej, kakor drugot,
Biló za nas bi, ko povsot;
Da, ker vesel je celi svet,
Se naša stara mati spet

Enkrat nekoljko zveselé,
In z materjo vred tudi mé,
Ko veseli se vse povsot,
Da smert premagal je Gospod.
Meščan se milo nasmehlja
Seboj domú vse tri peljá.
Ko stopi v hišo, sta gospá
In sinček mu naprot prišla.
Ter on jima zvestó pové,
Kar znal od starši je sestré,
In kupi pirhe belčike,
Kar Micka imela jih je, vse.
Vsih sto in dvajset, celi koš,
Po sedem vzame jih za groš,
Kar jih ostane čez, pa dá
Tri groše še za vsaciga,
In dvajset grošev je za njé

Dobila — kakor luč svitlé,
Gospá pa kup' od Uršike
Po ceni ti rudečike,
Imela jih je ravno stó,
Ki dvajset grošev spet znesó.
In sinček kupi pisanke
Po ceni ti od Nežice,
Jih blo je osemkrat deset
Kar znese dvajset grošev spet.

Na verh pa žegna v jerbese:
Kolače, pléča, gnjálnice
Vsim trem zastonj natlačijo.
Da teže komaj nesejo,
Da veseliti se jim moč
Bo jutri — na veliko noč.

M. Valjavec.

Ker se je gosp. zastavitelj vganjke pozneje sam spomnil, da zastavica več različnih vganjk pripustí, da tedaj ni bila določno dana, nam je poslal sledečo popravo, po kateri je le ena prava vganjka mogoča, ker določnost ima bistvena lastnost vsake zastavice biti. Namesto

»Nar več je belčkov na število,
Rudečkov več kot pisank bilo —«

naj se glasi zastavica:

»Rudečkov trikrat več je na število
In belčkov petkrat toljk' kot pisank bilo.«

Po ti določbi bi bila edina vganjka takole:

Je pirhov belčkov bilo stó,
Pa šestdeset rudečikov
In dvajset le modričikov,
Po dvajset grošev tak znesó.
Tak' kup enak, razno število
Enako vsacih da plačilo.

Tak' vsaka písank dala groš,
Rudečki bli po krajcarji,
Po pet za groš pa belčiki;
Po krajcarji vse čez u koš
Jih branjevka je tak dobila,
Dobička lahk' dovelj skupila.

M. H.

Ker pa so g. J. B.—l., c. k. inženir, g. J. F. v Ospí, g. J. Jerše, učitelj v Boštanju, g. J. N. M. na Goriškim, g. J. V. na Štajarskim in Lud. Fux na Novomeškim gimnazii računoslowski dokazali nedoločnost dane zastavice in lepo razodeli, da se na več viž zamore prav vganiti, podamo vsa cimú teh gospodov tudi neko knjižico v spomin zastavice; zato prosimo g. J. F. v Ospí in g. J. N. M. na Goriškim: naj nam razodeneta svoji imeni, da vémo kam knjižici poslati. — Mladi Jože Wertnik v Ljubljani, ki nas je s svojo poskušnjo pesniške vganjke prav razveselil, naj pa tudi pride po darilo.

Tako je rešena kratkočasna zastavica.

Ker so, kakor smo sedaj zvedili, take račun-ske zastavice zlasti v prijetni povestici zložene, bravcam Novíc všéč, bomo radi včasih še kakošno natisnili, ako nam jo kdo lepo in določno zloženo pošlje, — za spominček nar boljši vganjke bomo že spet kakošno darilce našli.

Vred.

Nr. 1941.

O g l a s.

k št. 63.

Ker se od več strani toži, da je sedanji konjski somenj v Kravji dolini na zlo nerodnim mestu, se bo že o prihodnjim somnju o Trojacih prestavil na prostorni travnik, ki sliši k hiši Nr. 82 na Št. Peterskim predmestju in leži zad vertov Št. Peterskiga predmestja blizo Kravje doline. Somnjiše bo v ta namen primerno ograjeno.

Dohod do tega somnjiša je od treh strani; konji se namreč zamorejo pripeljati ali od Blatne vasi memo g. Kandučove hiše po novo nasuti cesti, ali od kolodvora šeleznice dolí zraven g. Prelihove hiše, ali iz Kravje doline na levo za verti Št. Peterskih hiš.

To se da sploh na znanje.

Mestni magistrat v Ljubljani 26. aprila 1852.

Natiskar in založnik Jožef Blaznik v Ljubljani.